

[Statsministeren]

pensionsordninger, men det er helt afgørende, at der også hos lønmodtagerne er en reel interesse for arbejdsmarkedspensioner.«

På trepartsmødet den 9. februar i år forsikrede jeg LO's formand om, at den rigtige vilje til at opnå et resultat var til stede, og at regeringens initiativ bestemt var seriøst ment, og det vil jeg gerne i dag gentage på KVR-regeringens vegne.

Jeg vil også gerne – siden jeg nu er blevet spurgt – citere et par enkelte sætninger fra fælleserklæringen om Arbejdsmarkedspensionsudvalgets arbejde. Der står: »Arbejdet skal være afsluttet i efteråret 1988, så det kan give mulighed for en udbygning af ordningen med arbejdsmarkedspensioner i 1989. Regeringen er villig til at fremsætte forslag til den lovgivning, som eventuelt vil være nødvendig som følge heraf.« Den nye regering står fast på dette til-sagn.

Regeringen er også fortsat parat til at indgå en forpligtende trepartsaftale. I min åbningstale i 1987 stod der: »Regeringen er derfor parat til at indgå en forpligtende trepartsaftale gældende fra den 1. marts 1989, hvor beskedne lønstigninger og øget pensionsopsparing kombineres med skattenedsættelser.«

Så vil jeg føje til i dag – for vi følger jo alle forhandlingerne meget nøje, men vi kan ikke konkludere, før forhandlingerne er helt afsluttet – at regeringen ønsker, at arbejdsmarkedets parter selv finder en løsning. Vi ved jo alle, at pensionsordninger er et stort og vanskeligt område, hvor der kan være behov for lovgivningsinitiativer for at få en god ordening, som virker på den rigtige måde.

Regeringen håber på et positivt resultat. Nu må vi lade forhandlingerne fortsætte i den kommende tid, og så må vi konkludere, når forhandlingerne har nået et forhåbentlig positivt resultat.

Ellers må jeg sige, at jeg synes, hr. Svend Auken's tale var ganske flot, men den var ikke en forelæggelse her i Folketinget af et socialdemokratisk politisk-økonomisk program, det var den ikke. Men det vil jeg ikke bebrejde hr. Svend Auken, for det tager jeg som et udtryk for, at hr. Svend Auken ønsker, at ingen skal låse sig fast i dette åbningsøjeblik, vi skal have mulighed for frie forhandlinger, og det vil regeringen gerne indbyde til.

Jeg har nogle få bemærkninger til fru Pia Kjærsgaards indlæg.

Fru Pia Kjærsgaard spurgte, om den bundne opsparing vil blive udbetalt efter lovens regler. I den anledning vil jeg gerne på regeringens vegne bekræfte, at den bundne opsparing vil blive stillet til rådighed for opsparerne efter lovens regler fra 1990. Regeringen har ingen planer om at ændre heri; det kan man roligt betragte som sikkert.

Dernæst kan jeg ikke lade være med at kommentere en bestemt vending, som jeg har lagt mærke til at fru Pia Kjærsgaard så ofte bruger, nemlig den om »vennerne«.

Fru Pia Kjærsgaard sagde – og det er jo rigtigt – at regeringen nu har indgået et forlig om langtidsledige – og så kom udtrykket: »med vennerne i Socialdemokratiet«. Jeg forstår det godt, og derfor synes jeg, det er rigtigt af mig for balancens skyld at gøre opmærksom på, at vi i sagen om landbrugets refinansiering også var glade for at kunne indgå forlig i juni med »vennerne« i Fremskridtspartiet. Vi er jo alle venner her i salen – især når vi indgår forlig med hinanden.

Jeg vil dernæst anbefale Folketingets medlemmer – men alle vil nok ikke følge mit råd – at stemme mod begge de dagsordener, som er foreslået under denne debat, og det synes jeg man bør gøre med den motivering, jeg anførte i formiddags. Det er ikke nogen god parlamentarisk arbejdsskik i dagsordener pludselig at vedtage noget, som er definitivt, og dermed spærre vejen for et sagligt, ordentligt undersøgelsesarbejde.

Det, de to dagsordener jo især beskæftiger sig med, er spørgsmålet om medicintilskud, og jeg vil anbefale Folketingets medlemmer, at vi i denne fase arbejder lige så seriøst og grundigt, som den daværende socialdemokratiske socialminister gjorde i sommeren 1981. Dengang førte den daværende socialminister, fru Ritt Bjerregaard, efter et stort forarbejde – det skulle være sagligt, og det var det – grundige drøftelser med en række partier om besparelser på medicinrådet. Det førte til et forlig – og jeg behøver ikke at nævne, hvem der deltog i forliget; alle grupperne er opmærksom på, hvem der gjorde, og hvem der ikke gjorde – der gik ud på, at en række lægemidler blev flyttet fra 75 pct.-tilskuddet til 50 pct.-tilskuddet, ligesom der også var en række lægemidler, som helt udgik af tilskudslisten. Derved sparede den daværende socialdemokratiske minister, fru Ritt